

циплината в армията. Българската армия, обаче, с ентузиазъм и с безпримерно в историята себестрицание води през 1912 г. една война на живот и смърт и срази много превъзходящите я сили на цяла една империя, без да имаше нужда от подобни мерки. Но за целта, която сега се преследваше — да се вкара народа насилствено в една авантюристическа и противна на неговите интереси война и да се накара той да воюва против своята освободителка — раздел III беше необходим, защото той бе едно организирано от властта насилие над българския народ, едно привидно легално избиване на български граждани в името на личната, авантюристична и безумна политика на цар Фердинанда, и целта, за която той беше създаден, бе постигната.

Но защо този раздел III не се облече във формата на закон, а се приложи със царски указ? Условието, които чл. 47 от Конституцията изисква за издаването на един подобен указ, са едновременно съществуване на вътрешна или външна опасност и на невъзможност да се свика Народното събрание. Тия две условия, обаче, не съществуваха едновременно, нито пък съществуваше поотделно някое от тях. Нито държавата се заплашваше от някоя вътрешна или външна опасност, нито беше невъзможно да се свика Народното събрание. Но и до толкова, до колкото може да се твърди, че външна опасност за държавата е съществувала; че едно нападение от страна на Сърбия не беше изключено, то тази опасност беше създадена и провокирана пак от правителството на България. Но, съществуването само на опасност не е достатъчно при възможността да се свика Народното събрание. А за доказателство на това, че нямаше никаква пречка за неговото свикване, е факта,